

En

Meget smuk

Søye Siise,

Der begynder saaledes:

Skal nu vort Venſkab Ende ſaae

og ſynges ſom:

Gader vor udi Himmerig.

Bergen, trykt 1796.

I.
Skal nu bort Venſkab Ende faae?
Skal jeg nu bort fra eder gaae?
Skal jeg en meere komme hid,
Hvor jeg har haft min Ven en Tid?
Skal Venſkab sluttet med en Ven,
Hvor jeg har givet Hiertet hen?

2.
Jeg Afſkeed tager fra det Sted
Fra eder nu med Rieerlighed.
Guld være i mit Sted iagen,
Det onſker jeg, udvalde Ven!
Men aldrig jeg forglemmer dig
Saalænge Blodet er i mig.

3.
Forældres Pligt det ogsaa er
De deres Børn til Beſte ſeer,
Og undervtiſer dem forſand,
At de paa Verden ſaaer Forſtand,
Tak være dig, o ſtore Guld!
For du gav os det ſierde Bud.

4. Een

4.

En Ting jeg har at bede dig,
Som gav dit Hierte hen til mig;
Giv det til ingen anden hen,
Der siger, at han er din Ven!
Er han da riig, saa tænk derpaa:
At Riigdom kan en Ende faae.

5.

Fornøielse med lidet Gods,
Naar Venlighed den er derhos,
Det holder jeg for bedre er:
Alt leve med en fattig her,
End med den Rige, Nat og Dag
Maa lide Skændsel, Hug og Slag.

6.

Thi naar som de at vide faaer:
Alt en Karl til en Pige gaaer,
Da maa de sig skynde did,
Deri at legge sin Tinges Bid
Til at opfinde hvad de fandt,
Og at forhindre et licerligt Baand.

7.

Saa som det gik med Jacob før,
Saa dan man og imod mig gjør,
Der maatte mange Aar hengaae,
Før han sin Rachel kunde faae,
Omsider han det overvandt,
Og med sin Rachel glad sig fandt.

8. Jeg

8.

Jeg havde mig en Ven saa kuld,
 Men see! den blev dog svigefuld,
 Den holdt mig op alt med godt Snak,
 Imens den søgte andre Pak.
 Maaskee den angrer nok engang,
 At den nu søger disses Rang.

9.

Den som er fuld af Galt og Svig,
 Den blir af Guld saa ilde lid,
 Ja svinder bort som Skum paa Vand,
 Hvorved den ogsaa lignes fand.
 Den lever vel som her er qvit,
 Og har tilbage Hjertet sit.

10.

Du Dnt paa mig en fide hand,
 Om du vilt bruge din Forstand,
 Du veed, at jeg formante dig,
 At tiene HErren idelig,
 Nu er du falden derifra,
 Du synes vel du staaer dig bra.

11.

Jeg haver holdt dig for en Karl,
 Men du har gjort dig til en Nar,
 Thi som jeg seer du bær dig ad,
 Takker jeg Guld, og er nu glad,
 At jeg en meere har med dig,
 End hilse og Farvel skikkelig.

12. Jeg

12.

Jeg har jo bedet Guld for dig,
 At du skulde blive løs og fri
 For Satans Ewig og Gladdre Paf,
 Du har dog lydet deres Snak,
 Du lever vel blant dem endnu,
 Du angrer det, kom det ihu.

13.

Jeg Commier græd du som en Nar,
 Og det for mange aabenbar,
 Nu hjælper en at græde meer,
 Nu er det bedre at du leer,
 Naar jeg mig ret betænke vil,
 Da maa jeg rigtig lee dertil.

14.

Det falske Hierte som du har,
 De falske Tunger som du har,
 De tænkte at fixere mig;
 Men Guld forbarm' sig over dig.
 See til, at han nu hjælper dig,
 Jeg veed vist har hiulpet mig.

15.

Jeg er fornøyet og takker Guld,
 At jeg er fra dig sluppen ud,
 Du var mig vist nok ikke værdt,
 Du var af Guld mig en beskieret,
 At jeg skulde falde i din Lod,
 Det havde Guld dig en betroet.

16. En

16.

En Ven som man ret haver kjær,
En Ven som man i Hiertet bær,
Naar den oprigtig viiser sig,
Kaa man en glemme hastelig.
Men hvo kand da forbyde dig,
Alt du maa ikke elske mig?

17.

Til HErren al min Sag henstaaer,
Han veed og hvor mine Tanker gaaer,
Han veed hvor Hiertet er til dig,
O søde Ven! saa inderlig,
Ach! kunde jeg mit Ønske naae,
Alt jeg min Ven dog kunde faae.

18.

Min Ven er faren fra mig hen,
Maaskee han kommer en meer igien,
Kommer han da en meere bid,
Saa Gud giv vi maa samles blid,
Hvor vi skal svare hinanden vel
Paa Hæd, Rygte, Liv og Siæl.

19

Gud hielp hver fattig Mands Barn
Som saa maa lide Fortræd og Harm,
Thi det maa jeg bekiende forvist,
Jeg er som eenlig Sugl paa Dødt,
Jeg ingen har at lide paa,
Og derfor maa det mig saa gaane.

20. Min

20.

Min Hest er sadlet jeg maae ud,
 Ledsage mig, o søde Guld!
 Til Bergen jeg nu reyse vil,
 For at probere Lykkens Spil,
 Men den Luld jeg til Bergen kom,
 Da blev min Lykke vendet om.

21.

Jeg Riisen skrevet har om dig,
 Du blir vel derfor vreed paa mig,
 Den er ey verre om dig meent,
 End du det nok har vel fortient,
 Naar du dig ret betænke vil,
 Da maa du svare Ja dertil.

22.

Jeg ey fragaaer, du lier mig var,
 Og dig af Hiertet elsket har;
 Men efteromt jeg hore faaer,
 En anden bedre dig anstaaer,
 Da vil jeg slutte det saa hen:
 "Adieu! Farvel! ustadig Ven!"

END E

